

קהל גדול נאסף סביבי

בפסטיבל ישראל האחרון, עמדתי לפני הדוכן של 'יהודים למען יהדות' וענית על שאלות.

ואז זה קרה. מיסיונר אחד וכמה מחבריו קראו תיגר על אמונותיי. הם רצו לדעת איך אוכל לכפר על חטאי כאשר בית המקדש חרב ואי אפשר להקריב קורבנות. לטענתם,

בספר ויקרא פרק יז, פסוק יא נאמר "כי ללא דם הקורבנות לא תיתכן כפרה על חטאים" וכי אני נדון לגיהנום, אלא אם אקבל על עצמי את ישו כמושיעי.

כשהתחלתי לענות, שמתי לב שהתאספו סביבנו אנשים בציפייה לתשובתי. תוך כמה דקות, סבב אותי קהל של כשלושים איש, עומדים קרוב ומאזינים.

ראשית, הראיתי למיסיונרים שהם מצטטים לא נכון את ספר ויקרא, לא רק בהשוואה למקור בעברית אלא אפילו בהשוואה לתרגום לאנגלית. הניסוח אחר, לא נאמר שם שהדרך היחידה לכפר על חטאים היא הקרבת קורבנות. לדוגמה, ניתן לזכות בכפרה על ידי תרומה (שמות ל, טז), הקטרת קטורת (במדבר טז, מז) ועל ידי טקס התנופה (במדבר ח, כא).

בנוסף ציינתי שמרבית העברות, כשנעשו בזדון, לא דרשו הקרבת קורבן, אלא חרטה ותשובה בלבד. במקרה של עברות שכן חייבו קורבן, נועד הקורבן לעורר את לב האדם החוטא לחרטה ולתשובה.

לבסוף, הסברתי שלאחר חורבן בית המקדש תפילותינו הכנות עולות השמיים תמורת קורבנות, כמו שנאמר "ונשלמה פרים שפתינו" (הושע יד, ב).

אחד המיסיונרים לא היה מסופק, הוא דרש שאתן הוכחה חותכת וברורה יותר שמילים יכולות להיות אמצעי לכפרה.

מיד נזכרתי בפסוק מפרשת 'שלח' (במדבר יג, א – טו, מא), שם מתואר זעמו של אלוקים כשבני ישראל האמינו לדיבה שנאמרה על ארץ ישראל, רגע לפני כניסתם אליה.

משה התפלל לאלוקים וביקש מחילה. אלוקים נענה ואמר "סלחתי כדברך" (במדבר יד, כ).

הבהרתי את עמדתי והדגשתי שכוחה של התפילה הוא אדיר כל כך עד כי ביום הכיפורים אנו חוזרים וקוראים את הפסוק שהוא מספר פעמים.

הקהל התבונן במיסיונר כשלסתותיו נשמטו והוא נותר ללא מילים.

מי ייתן והשבת הקרובה תביא הזדמנויות רבות לפנות אל הקב"ה בתפילה, ומי ייתן ונזכה בריאות טובה ובהצלחה בכל מעשה ידינו.

שבת שלום,

הרב בן ציון קרביץ